

Aftalen giver dermed regionerne en hel klar tilskyndelse til at øge brugen af udbud.

Men jeg kan da i øvrigt tilføje, at intet – intet i lovgivningen på noget tidspunkt har forhindret regionerne i at sende sygehusopgaver i udbud. Men de har bare ikke gjort det i nævneværdigt omfang. Eller de har ikke ønsket at gøre det. Og det kan jeg kun beklage, at der skulle en konflikt på sundhedsområdet og deraf følgende voksende ventelister til, før regionerne fik øjnene op for det instrument.

Så jeg er sikker på, at der om lidt vil blive spurgt til, hvorfor det er netop er lige nu, at der er grundlag for at ændre taksterne.

Dertil har jeg blot at sige, at spørgsmålet omkring det offentliges afregning med de private sygehuse jo slet ikke er noget nyt tema. Det har stået i regeringsgrundlaget siden 2007, at regeringen vil arbejde for mest mulig fair konkurrence mellem offentlige og private sygehuse.

Men okay – et samråd er også en glimrende anledning til en bredere debat af det pågældende sagsområde, herunder også oppositionens politik.

Oprindeligt var man jo helt imod det udvidede frie sygehusvalg. Så var man imod 2 måneders-reglen. Og nu kan jeg forstå, at man går – i hvert fald i dele af oppositionen – går ind for 2 måneders-fristen, og at det for nogle sygdomme endda skal være helt ned til 1 måned. Det næste må vel være, at man accepterer ordningen, som den er. Hvilket jeg synes ville være det klogeste – i hvert fald hvis man vil patienten det bedste.

For at blive klogere på oppositionens politik vedrørende afregningen med de private sygehuse, har jeg gjort mig den lille ulejlighed at lede efter de lov- og beslutningsforslag, som oppositionen siden 2002 har fremsat indeholdende konkrete forslag til ændringer i afregningssystemet med de private sygehuse.

Men min søgen bekræftede desværre blot min formodning: Ikke ét eneste konkret forslag til – hvordan man ændrer afregningssystemet – har oppositionen fremsat.

Så er det jo nemt blot at kritisere den nuværende ordning, når man ikke engang har gjort sig den ulejlighed at gøre sig overvejelser om, hvordan det eksisterende system kan ændres. Og det kan man jo kun undre sig over, når man tænker på, hvor travlt oppositionen har haft med at udstille systemets dårligheder. Men om lidt har jeg ikke ordet længere, så måske hr. Jonas Dahl sidder inde med et forslag, som han brænder for at komme af med?

Tværtimod kan oppositionen højst puste sig op til at fremsætte et forslag, der vil forringe patienternes rettigheder ved at ændre på fristerne under det udvidede frie sygehusvalg. Og det må jeg bare sige, det er i hvert fald ikke regeringens politik.

Og det samme gælder jo regeringens aftale med regionerne fra den 1. april. Den larmende tavshed, som oppositionen, herunder også spørgeren, har mødt denne aftale med, må jo betyde, at oppositionen, inklusive spørgeren, er enig i dens ordlyd. Jeg har i hvert ikke grund til at tro andet.

For at vende tilbage til spørgsmålene, så hæfter jeg mig først og fremmest ved, at der med aftalen mellem regeringen og danske regioner nu kan indledes et nyt og bedre samarbejde mellem det offentlige og de private sygehuse.

Og jeg er utrolig glad for, at aftalen sikrer, at vi kan få endnu flere behandlinger for de penge, der afsættes til sundhedsvæsenet samtidig med, at patienternes rettigheder fortsætter helt uforandret.

Så patienterne får nu gavn af, at vi genindfører det udvidede frie sygehusvalg.

Derfor handler regeringens politik om at inddrage – ikke om at udelukke – de private sygehuse i det offentlige sundhedsvæsenets opgaver. For så længe finansieringen blot fortsat kommer fra statskassen, så har vi – i modsætning til oppositionen – nemlig ingen ideologiske barrierer for, hvem der skal udføre opgaverne i sundhedsvæsenet.

Tak.